

WIADOMOŚCI KRAJOWE.

— Z Wiednia. —

Wczoraj, dnia 29. maja, jako w dniu Bożego Ciała, odprawiono processyją ze zwyczajną okazałością. N. Pan, młodszy Król Węgierski, i następca tronu reszty cesarsko-austryjackich państw, ze swoją dostojną małżonką, tudzież dostojni Arcyksiężęta i Arcyksiężna Zofija, znajdowali się na tym uroczystym pochodzie, na który wezwany był c. k. dwór i c. k. gwardyje przyboczne.

Na ulicach miasta, przez które orszak przechodził, stało wojsko w szeregach, a na wielu placach, korpusy miejskie.

Po ukończonym obrzędzie, batalijon grenadyerów, uszykowany na placu Graben, dał trzy razy ognia.

Podług nadeszłych wiadomości przez Jassy do Wiednia, ces. austryjcki statek parowy „Argo” przybył szczęśliwie po pierwszy raz do Galaczu w dniu 23. kwietnia, a w dniu 7. maja po raz drugi. — Ponieważ ten statek parowy aż do Galaczu jest urządzony, przeto można dostać bezpłatnie taryfy w biurze, dla statków parowych wyznaczonóm.

— Z Ziemi Siedmiogrodzkiej. —

Wiadomości z Klausenburga z d. 17. maja umieszczone w dzień Erd Hiradó donoszą:

Jego Królewiczowska Wysokość Arcyksiężę Ferdynand d'Este, wyjechawszy w d. 12. maja do Hermansztadu, powrócił tu znowu w pożądaném zdrowiu w d. 14. b. m. wieczorem o godz. 9tej przez Mediasch, Schesburg i Neumarkt. W Hermansztadzie raczył Jego Królewiczowska Wysokość d. 8. jeść obiad u król. podskarbiego, hrabiego Adama Names, wieczorem zwiędził oświecony teatr, w d. 9 wszystkie publiczne zakłady, a wpołudnie raczył dać wielki obiad. W dniu 10. wieczorem raczył być na świetnym balu u król. prowincyjnego nadkomisarza, barona Józefa Bruckenthal.

Liczba szlachty, dobr posiadaczy Ziemi Siedmiogrodzkiej, którzy na polecenie król. gubernijum otrzymali listy zwolujące na Sęjm, wynosi 170.

WIADOMOŚCI ZAGRANICZNE.

Zjednoczone Stany Ameryki północnej.

W dniu 21. kwietnia przesłał generał Jackson list senatowi, oddalając od siebie obwinienie, jakoby przez swoją protestacyją chciał zgromadzeniu prawodawczemu odmawiać prawa, starania się o umieszczenie publicznych funduszów, lub dla siebie i następców swoich na krześle prezydenta rościć sobie prawo do władzy, której onym konstytucyją nie nadaje. Wszystko, co wyraził w owęj protestacyi, rozumiał być w granicach, przez konstytucyją oznaczonych, i gdzie nie zawsze wyraźnie dodał, lecz ogólnemi zasady dał powód do nieporozumień, przeto chce niniejszém to poprawić, dla czego to oświadczenie powinno być uważane jako część protestacyi i wraz z nią wniesione do protokołu senatu. Po udzieleniu tego nowego dokumentu powstały silne rozprawy, czyli dokument ten nie powinien być przez senat przyjęty z dodaną modyfikacyją, lecz członkowie nie mogli się na to zgodzić, i na przełożenie jednego członka odroczone została izba na nowo.

Times zawiera następujący artykuł o teraźniejszym stanie stosunków banku i handlu w Zjednoczonych Stanach: Podług ostatnich wiadomości z Ameryki, może się zdawać, że nie minęły jeszcze kłopoty dla świata handlowego, a nawet przesilenie komercyjnalne nie doszło jeszcze najwyższego stopnia. Codziennie zdarzają się bankructwa. Wielkie przedsiębiorstwa ulepszenia narodowego, jakoteż kanały i koleje żelazne przerwane zostały przez trudność zebrania na nie funduszu; zarobkowość rękodzielników została w swoim biegu zatomowana, a kredyt handlowy w Nowym Yorku i innych wielkich miastach aż w podstawie swojej wstrząśniony. Opór generała Jacksona przeciw odnowieniu przywileju banku Zjednocz. Stanów, zjednał mu przychylność niektórych prywatnych bankierów i ultra-demokratów, lecz ściągnął nań nienawiść bogatej klasy handlującej, rękodzielniczej i rolniczej narodu. — Klasa ta okazuje w izbie kongresu, na publicznych zgromadzeniach, i przez organ dzienników

swój gniew i swoje bojaźń w nieumiarkowanych słowach. Najlagodniejsze przydomki, dawane prezydentowi, są: »Tyran, przywłaszczyciel, nieprzyjaciel ojczyzny« i inne podobne nazwiska, jakichbyśmy używali tylko względem Dom Miguela i byłego Deja Algierskiego. — Nie można zaprzeczyć, że Ameryka od lat dziesięć nie doznawała takiego zatamowania systematu finansowego i handlu, jak terazniejszego, że do września roku zeszłego nie pokazywały się symptoma onegoż zbliżania się, i że, jakkolwiek się skończy, bezpośrednią onego przyczyną było niepotrzebne wdanie się władzy wykonawczej przeciw woli prawodawczej względem wielkiej instytucji, która od lat ośmiu nadawała obiegowi pieniędzy w związku regularność i bezpieczeństwo. Systemat prywatnych lub pojedynczych banków w państwach amerykańskich jest zły i niepewny. Banki są nadto liczne, a że mało mają do stracenia, przeto są w wydawaniu weksłów za odważne. Zaden z 300 lub 400 banków Zjednoczonych Stanów nie ma podstawy wartości gotowizny, na którejby acz tylko dziesiątą część swoich zobowiązań na papierze mógł oprzeć. Bank powszechny, który teraz ma więcej w swoich kasach, niżeli połowę, wszystkim owym bankom należąc się gotówki, był jedyną tamą ich przedsięwzięć, jedyną skazówką dla ich postępowania i jedynym środkiem zbawiennym na ich nieszczęścia i nadużycia. Od czasu, jak los tego instytutu przez samo fiat prezydenta jest zapieczętowany, uznano za potrzebą w niektórych państwach przybyć w pomoc publicznemu kredytowi przez upoważnienie pożyczki. Tak się stało w państwie Nowego Yorku, którego miejscowy kongres, mający siedzibę w Alabany, zdaje się mieć bardzo mało lub wcale żadnego nie mieć udziału w interesach handlowych i pieniężnych samego Nowego Yorku, owego głównego miasta handlowego unii amerykańskiej. To prawodawcze ciało upoważniło banki swojego państwa do pożyczki 6,000,000 dolarów, czyli innemi słowy, upoważniło te banki do wydawania w pewnym stosunku więcej not bankowych, niżeli wprzódy, gdzie jednakże mnóstwo papierów, w obiegu będących, było przyczyną ich niebezpieczeństwa. Z drugiej strony widzimy z raportu wydziału związku, który przez podpisanych w pamiętniku, na zgromadzeniu na giełdzie *Merchant Exchange* do kongresu podanym, został przyjęty, że przedniejami kupcy i politycy w Nowym Yorku nie widzą żadnego ratunku dla kraju, jak tylko przez oddanie depozytów rządowych bankowi, i przez dalszą trwałość istniejących

lub zmodyfikowanych przywilejów tego wielkiego instytutu. Ten raport, między którego podpisami jest, oprócz innych znamienitych imion, i podpis p. Gallatin, autora jednego z najlepszych dzieł o obiegu pieniędzy, byłby dla samej Anglii pożądanym, gdyby jego zdania i odnoszenia się, ograniczające się szczególnie na państwie Nowym-Yorku, nie były wedle natury swój jednostronne i bardzo ograniczone. Ale już stan banków miejskich tego północnego głównego miasta jest dostateczny do oświecenia zbytecznego wydawania not bankowych tych banków miejscowych.

W Nowym-Yorku jest 19 banków *Giro*. Ich noty bankowe i obligacje wynoszą teraz podług owego raportu na 15,500,000 dolarów, a cała gotowizna w kasach, aby w tém krytycznym położeniu odpowiedzieć żądaniom publiczności, wynosi tylko 1,650,000 dolarów.

W Nowym-Yorku zebrał się tak zwany wydział związku, i zdał raport, który między innymi został podpisany przez p. Gallatin. Raport ten zapewnia, że 19 prywatnych banków miasta Nowego Yorku wydało 15 1/2 mil. biletów dolarowych, gdy tymczasem nie miały więcej w kasie jak 1,650,000 dolarów. Władza prawodawcza państwa Nowego Yorku, która, jak wiadomo, ma siedzibę swoją nie w tém wielkiem mieście, lecz w Alabany, upoważniła pożyczkę na korzyść banków prywatnych państwa. Przeciwnicy prezydenta czynią uwagę, że wszystkie 3 do 400 banków związku nie są w stanie ani 10 części swoich zobowiązań zrealizować, podczas gdy bank Zjednoczonych Stanów ma w kasie swojej przeszło połowę swojego całego majątku. W tém przesileniu zatamowane są wszystkie przedsięwzięcia, jakoto kanały, koleje żelazne i t. d., a nawet kredyt dla handlu i przemysłu jest w swoich podstawach wstrząsniony.

Hiszpanija.

Podług listu z Madrytu z d. 13. maja, umieszczonego w *Galignani's Messenger*, odebrał rząd wiadomość o wnięciu księcia Terceiry do Roimbry. Rada ministrów postanowiła w dniu 12, aby zwołanie kortezów w dniu 22. było ogłoszone. Mają się one zebrać w dniu 25. lipca, w dniu uroczystości imienia królowej matki.

Wielka Brytania i Irlandya.

Ces. austriacki poseł na dworze londyńskim, książę Esterhazy, wyjechał w d. 19. maja na urlop z Londynu, i udał się przez Paryż do Wiednia.

W dopełnieniu obrad parlamentowych umie-

dróż była tajoną, popłynął ku brzegom afrykańskim, dla połączenia się z malenką eskadrą neapolitańską, która nie dawno wyszła pod żagle, celem otrzymania satysfakcyi od cesarza marokańskiego, na którego żali się król sycylijski.

Szwajcaryja.

Na posiedzeniu wielkiej rady kantonu Argau dnia 15. maja przyjęto wniosek komisji; dający do oświadczenia wdzięczności kantonowi rządzącemu, i wyrzeczenia zasady, aby emigranci, którzy schronienia swojego spokojnie w Szwajcaryi używali, byli, jak dotąd, i na dal cierpieni, cudzoziemcy zaś, nadużywający tego prawa schronienia, aby byli oddaleni; niemniej i drugi jej wniosek, że mniejszej radzie na jej zapytanie odpowiada się, aby ku usunięciu wszelkich trudności w otrzymaniu paszportów przedsięwzięła, o ile być może, środki, z zachowaniem wszakże godności kantonu i jego rządu, i ze względem na potrzeby przemysłu krajowego. Do tych wniosków komisji dodano jeszcze jednomyślnie: Należy odnieść się do kantonu rządzącego i stanów związku, dla dalszego postępowania związku, aby z właściwymi postami weszły w układy, iżby sposób dotkliwy, jakim warunek dla paszportów za granicę został udzielony, którego dotkliwość mianowicie słowo „odpowiedzialność“ wyraża, został przez właściwych obcych posłów usunięty. Gdyby układy te, jak się spodziewać należy, nie miały pożądanego skutku; wielka rada uważa być przyzwoitą godności związku, zastrzedz dyplomatycznym udzieleniem do wszystkich właściwych obcych posłów i dokumentem ogłoszonym, udzielność i niepodległość. Orząd aby władza, reprezentująca związek, naradziła się, czyli Szwajcaryja swojej udzielności i niepodległości nawet w sposobie faktycznym przez stosowne retorsyjne środki zachować i bronić nie powinna.

Kanton rządzący donosi w dwóch okólnikach, że rząd francuzki dozwolił i włoskim emigrantom, którzy mieli udział w wyprawie sabaudzkiej, dawać paszporty do przejazdu; jakoteż o odebraniu noty badeńskiej względem wydawania paszportów, (z d. 10. maja), zawierającej zbiorowe rozporządzenia państw pogranicznych, iż w żadnym sposobie nie może przywrócić wolności handlu do dawnego stanu a nawet czyni niepodobnym powrót Niemców do Niemiec. — Na dawniejszą notę odpowiedział już kanton rządzący, lecz z wyraźnym zastrzeżeniem dla sejmku, że po tej odpowiedzi wyda jeszcze jedną, jeżeli to za dobre uzna.

Sprawujący interesa rossyjskie, p. Severine,

przesłał kantonowi rządzącemu następującą notę objaśniającą: »Do jw. burmistrza Hirzel, prezydenta kantonu rządzącego w Szwajcaryi. Berna d. 27. kwietnia 1834. Kanton rządzący sądził, że musi zachowywać milczenie względem owego miejsca mojej noty z d. 28. marca, które się dotyczyło komitetu rewolucyjnej propagandy, jakoteż różne wykłady, codziennie przez pisma udzielane, zniewalają mię, zwrócić uwagę jw. pana na ten przedmiot, i wyłożyć jwpanu zasady mojego gabinetu onich podług zupełnej onych ważności. Nie wahamy się, dać najprzód to znamię tak zwanemu komitetowi polskiemu, który się od dwóch lat w Szwajcaryi utworzył, a mianowicie komitetowi centralnego; dalej tak zwanemu komitetowi honorowemu, który, założony na niepodległej ziemi Szwajcaryi z cudzoziemców, nie wahał się kierować czynnościami i postępowaniem bandy, która się przed rokiem w kantonie Berny pojawiła. Jeżeli zachodzący względy na nierozważne, lecz mogące się dać usprawiedliwić politowanie przy otworzeniu komitetu pierwszej owiej kategorii, wiadomo jednakże, że się natychmiast w kilku kantonach w prawdziwe polityczne ogniska zamieniły, w których pozór dobroczynności grał tylko podporządkowaną rolę i dał miejsce dumie niektórych osób, które sobie przywłaszczały przywilę, pomimo położenia i oddalenia krajów, szkodzić wszystkim państwu, szczególnie Rossyi. Z tego komitetu, jakieśmy widzieli, wychodziło szczególnie zachęcenie do owych czasowych uroczystości, które w Solothurn, Beile i na innych powszechnie znanych punktach kantonu Berny uciążały parnięć na nie-szczesne dni historii polskiej. Władze miejscowe, ustanowione przez rządy, które utrzymują, że żyją w pokoju i przyjaźni z Rossyją, nietylko, że znajdowały się na tych wzgardy godnych obrzędach, wspomnieniach buntu i skrytobójstwa, lecz oddawały onym nawet publiczne widownie, i wapięrały ich często swojemi własnymi mowami. Z tamąd wyszło kilka tysięcy adresów i pism ulotnych, każących o buncie, zabójstwie królów i wojnie powszechniej. A właśnie neutralna i niezaczepna Szwajcaryja jest tą, która te zamachy cierpiała! I możnaż jej przy takich zamachach na przyszłość jeszcze bezkarność przyrzekać! Zanim ukończę obraz tych komitetów, dodam jeszcze to, że pierwsze z nich powstały w Bazylei i Genewie. Równoczesne fakta przemawiają tak głośno, że mogą się wstrzymać od oznaczenia bliżej rodzaju powstania, która była skutkiem tej nieroztropnej

opieki. Wyrządziłbym tym sposobem niesłuszność światłu i miłości ojezyny kantonu rządzącego, gdybym się rozwodził dłużej nad rozważaniem dawno uznanej obecności i czynności zbrojnego i wojskowego komitetu cudzoziemców, w Biel. Od czasu zdarzeń w Sabaudyi zdaje się być rozwiązany, i tak może być z innymi komitetami, o których jest mowa; tymczasem przezorne prawodawstwo powinno się starać, poltryć znikły byt ich haubą i nie dozwolic, aby się na przyszłość odnawiały. Honor obrażonych w Szwajcaryi państw nadaje onym prawo wezwać owe ustawodawstwo. Pozostałoby mi jeszcze rozpoznać, jak dalece ugruntowany jest okrzyk, wyszły z pism radykalnych, któryto użyty przeze mnie do charakteryzowania rewolucyjnej propagandy tytuł ściąga się na tak zwane towarzystwa opiekuńcze. Szwajcaryi przystoi, wyrzec względem większej lub mniejszej prawności owych towarzystw, które się prawie w każdym kantonie naprzeciw istnjącym władzom znajdują. Gdy tymczasem ich zakres działania przekroczył granice interesów narodowych Szwajcaryi, i one głosiły zasady, lub co gorsza, pozwały sobie czynności, przez które porządek i istniejące prawa obcych mocarstw były zagrożone, przeto te mocarstwa miały bez wątpienia prawo, czynić wszelkie celowi odpowiednie przedstawienia, aby zapobieżono takim nieładom i one utlumiono. Dalej zdaje się, że najwyższa władza związku obowiązana jest czuwać nad tém, aby odkryć i potargać związki, jakie komitet rewolucyjny propagandy mógł zawrzeć w Szwajcaryi z temi towarzystwami, co wystawione są na słuszne prześladowanie w ważnym sąsiednim kraju. Powyższe uwagi w swoim związku usprawiedliwiają surowość, z jaką upoważniony jestem wspierać życzenia N. Cesarza Jmci przy kantonie rządzącym związku, i nie potrzebuję dodawać, że dwory, których głos dał się w ostatnich czasach slyszć w Zurich, gdy wszystkie wraz z jednakością przekonaniem żądają oddalenia skutków, nie będą lekko cenily zupełnego zniszczenia przyczyn, które na Szwajcaryją ściągnęły nieszczęście zawikłania, jakiego prawdziwi jej przyjaciele nie mogą dosyć wyżałować. Oczekując odpowiedzi, której rozkazy cesarskiego ministerjum tak zupełnie i w sposobie zaspokajającym, ile można, żądać mi nakazują, proszę jw. pana przyjąć zapewnienie mojego upoważnienia.

(Podp.) S E V E R I N E.
Belgijum.

Pewien dziennik mówi, że królowa Belgów jest znowu przy nadziei.

Papiież listem swoim apostołskim, wydanym do arcybiskupa mechelińskiego, dał swoje przyzwolenie na utworzenie katolickiego uniwersytetu w Belgijum.

Otworzono grób dawnych książąt brabanckich wewnątrz choru Ś. Geduli, co nie powinno było być od czasu śmierci Izabelli. Znaleziono tam wiele grobowców i napisów grobowych dla dawnych książąt brabanckich, szczególnie jeden z r. 1300. Na tym grobowcu leżał niezmierny miecz srebrny z różnemi wyobrażeniami i napisami, i z herbem Brabancyi; na drugim stała złota waza z austryjackim herbem, w której leży serce Arcyksięcia Ernesta, zmarłego przy końcu szesnastego wieku pod ówczas jako jeneralnego gubernatora Niderlandów.

Kraków.

Gazeta Krakowska z dnia 21. maja r. b. zawiera pod rubryką »Kraków« co następuje:

Rząd nasz zwrócił dziś szczególniejszą uwagę na te trzy ważne przedmioty administracyjne, to jest szpitale, więzienia i kanały. Ani wątpić, że przy gorliwej pomocy ustanowionych na ten cel komitetów obywatelskich, ulepszenia w tym względzie, wiele przyczynią się do dobrego bytu mieszkańców Krakowa.

Prócz rozpoczętych robót około odnowienia bramy Floryjańskiej, kościoła Ś. Katarzyny i t. p. czynione są przysposobienia do restauracyi saskiennic; — zamierzone rozszerzenie ogrodu botanicznego nabytym już obszernym parkiem posiadłości niegdy Laskiewiczów na Wesolej, postawi ten piękny zakład w rzedziej najcelniejszych; — niemniej są ważne i pożądane zamiary dotyczące się zaprowadzenia studni artezyjskich i postawienia nowego mostu między Krakowem i Podgórzem wedle planu p. Borowicza, jeżeli ten za stosowny uznany i przyjęty zostanie.

Mamy nadzieję, że wkrótce będziemy mogli donieść publiczności o innych pocieszających rezultatach pod względem handlu miasta Krakowa, od którego szczególniejszą szczęśliwość jego zależy, a któremu senat rządzący najgorliwieżo poświęca usiłowania.

Z równem upodobaniem każdy już dziś ogląda tę niewielką, lecz wybornie uorganizowaną siłę zbrojną wolnego kraju, widząc w niej dostateczną rękojmnię bezpieczeństwa wewnętrznego, — składającą się z milicyi konnej i pieszej tudzież żołnierzy policyjnych. Piękne a niekosztowne umundurowanie i przyzwoite opatrzenie w rynsztunek, nadały jej postać nakazującą uszanowanie. Szczególniej zachwycają wszystkich wyborem ludzi i koni, żandarmy. —

Nowo umundurowana muzyka milicyjna, powszechnie się podobała.

Ustanowiony przez senat rządzący, w skutku decyzji nadzwyczajnej komisji Trzech NN. Dworów komitet rektyfikacyjny czynszów włościańskich, — pod względem zmniejszenia takowych, już najdalej za cztery tygodnie ukończy zupełnie swoje dzieło, — a następnie zajmie się wykazywaniem nadpłat przez upłynione lata na korzyść gromad usamowolnionych w dobrach narodowych potrącać się mających w przyszłości, z nowo ustanowionych czynszów, z których ma być uformowany *Fundusz wieczysto-żelazny*, jedynie mający na widoku stopniowe polepszanie stanu tychże włości, bądź to pospieszeniem na ratunek dotkniętym gradobiciem, pożarem, albo pomorem bydła, bądź też, gdyby fundusze okazały się znaczniejszemi, uczynieniem kiedyś wygodniejszemi i przyzwoitszemi ich mieszkań wiejskich, bądź na koniec ożywieniem przemysłu i zachęceniem do szukania innych, prócz samego rolnictwa źródeł pomyślności tej klasy ludu. A tak usamowolnione gromady wiejskie wolnej krainy krakowskiej, mogą za czasem przy własnej zabiegłości i ojcowskiej rządu opiece, przyjść do szczytu uszczęśliwienia, o jakim dotąd pomyśleć niebyły w stanie.

Rossyja.

Gazety petersburskie zawierają następujący manifest cesarski:

»Z łaski bożej my Mikołaj pierwszy, cesarz i samowładca Wszech Rossyj, król Polski i t.d. Zapatrzywszy się na ostatni punkt artykułu 21 statutu, nadanego najtąskawiej d. 14. lutego 1832 Królestwu Polskiemu, gdzie wyrażono: »Nasi poddani państwa cesarsko-ross., którzy jakiś czas bawią w Królestwie Polkiem, jakoteż nasi poddani Królestwa Polskiego, którzy bawią w innych częściach państwa cesarskiego, podlegają ustawom kraju, w którym się znajdują,« i na przedstawienie naszej dyrygującej rady dla Królestwa Polskiego, postanowiliśmy i stanowimy: Art. 1. Artykuł 10 polskiego karzącego kodexu, dotyczący się tych naszych poddanych Królestwa Polskiego, którzy w rossyjskiem cesarskiem państwie stają się winnymi zbrodni, traci odtąd swoją moc obowiązującą. Art. 2. Ci, z naszych poddanych Królestwa Polskiego, którzy w rossyjskiem cesarskiem państwie popełnią zbrodnię, a potem zbiegną do Królestwa Polskiego, powinni być na rekwizy-

cyja gubernatorów wojskowych lub cywilnych władzom sądowniczym cesarskiego państwa wydawani. Art. 3. Równie poddani naszego ross. cesarskiego państwa, którzy się stają winnymi zbrodni w Królestwie Polskiem, a potem uciekają do rossyjskiego cesarskiego państwa, powinni być na rekwizycyją król. namiestnika władzom sądowym Królestwa wydani. Art. 4. Wykonanie tego postanowienia, które ma być w zbiorze ustaw Królestwa umieszczone, poruczamy naszemu namiestnikowi w Królestwie Polskiem. Dan w Carskiem Siele, d. 2. (14.) października 1833. «

Generał-adjutant ces. jmi Kisselew, który upoważniony był od r. 1829 do administracyi obu dwóch księstw (Multan i Wołoszczyzny), i teraz po załatwieniu tamecznych finteresów wyjechał z Jass d. 11. z. m., przybył do Odessy.

Marszałek Marmont, odbywający podróż na Wschód, spodziewany był także w Odessie.

Grecyja.

Podług gazet monachijskich król Otto postanowieniem swoim, datowanym w Nauplii d. 12. marca 1834, raczył dotychczasowego pułkownika Wilhelma Lesuire mianować generałem-majorem i sekretarzem stanu w wydziale wojennym. Do wojska greckiego odbywają się werbunki w Monachyjum z nową czynnością; szukają najwięcej ludzi do pijonerów.

Gazeta monachijska donosi podług odebranego nie dawno listu z Tryjestu: »Doszła nas tu właśnie wiadomość, że sądowe postępowania względem Kolokotroniego i Kaliopulos, obwinionych o naczelnictwo znanego stronnictwa, już są zamknięte, w skutek których obadwa pomienieni zostali na śmierć skazani. Od tego czasu miał Kolokotroni znaleźć sposobność i starał się oswobodzić, przez co dwóch strużów jego utraciło życie. Lecz miano go znówu pojmać, a lud bardzo sobie życzy, aby sprawa ta burzycieli została na zawsze załatwiona. Zresztą prawy i pokoj milujący sposób myślenia mieszkańców Grecyi nic więcej do życzenia nie zostawia.«

WIDOWISKA we LWOWIE.

Teatr niemiecki. — Dziś: *Montechi'e Capuletti*, oder: *Romeo und Julie*, opera we 2 aktach.
Jutro: *Komornik Poeta*, czyli: *Nowy pan Jowialski*, komedyjo-opera we 2 aktach.
Przecież: *Wszak to ja*, komedyja w 1 akcie.